

[Valdemar Thomsen.]

bestræbelserne. Det var, saa vidt jeg husker, i 1933, og det var samme Aar, som Indenrigsministeren fremsatte et Forslag, der indeholdt netop det samme som vort, et Forslag om en Regulering af Gældsforholdene gennem en Tvangskurs. Det synes rimeligt at tage dette i Betragtning, i Stedet for paa en saa usaglig Maade, som den højtærede Indenrigsminister her har gjort, fuldstændig at gøre vort Forslag til intet.

Ministeren ved, at Lønninger og Indtægter ikke staar i noget som helst Forhold til Eksportværdierne, som, hvis det var rigtigt, burde være den naturlige Basis for hele Levefoden i vort Land, og det bevirker, at Efterspørgselen efter Varer af udenlandsk Oprindelse er alt for stærk, og at Valutareserverne derfor ikke kan strække til. Det kan de ikke, i hvert Fald ikke uden de haarde og urimelige Foranstaltninger, der iværksættes. Jeg har nok lagt Mærke til, at der fra visse Sider anbefales en henholdende Politik i Haab om, at en Prisstigning paa Landbrugsprodukter engang maa komme. Men er der nogen som helst Udsigt til, at en saadan Udvikling vil finde Sted? I hvert Fald er det for meget at forlange, at Landbruget stadig væk skal være det Erhverv, der bringer Ofre.

Nu har vi i den allersidste Tid set — og det har formentlig ogsaa den højtærede Indenrigsminister lagt Mærke til —, at der er en ret fremtrædende Nationaløkonom herhjemme, som i den Henseende vel nok siges at være nogenlunde paa Linie med det Forslag, her er forelagt; saa rent ud i det blaa, som Ministeren vil gøre det til, tror jeg ikke, der er ret mange der vil mene, at det er. Jeg vil i denne Forbindelse minde om et Foredrag, som Dr. Jørgen Pedersen holdt for kort Tid siden, hvori han meget stærkt gik ind for den valutariske Tilpasning, og jeg kan tilføje, at en saadan Tilkendegivelse for mig vejer mere end de partipolitiske Betæneligheder, vi her hørte fremsat af den højtærede Indenrigsminister.

Det eneste, som, hvis ikke man vil ændre ved Vekselkurserne, kan ændre det Pres, der er paa Valutareserverne, er — og det vil sandsynligvis vise sig efter Valget — endnu større Forbrugsafgifter, eller ogsaa vil det blive — en af Delene er nødvendigt — en Nedsikring af Lønningerne. Kreditindskrænkning er der vel ikke ret mange, der tror paa. Det vilde vel ogsaa være farligt at gaa den Vej. Reguleringen gennem Valutacentralen, som den foregaar nu, medfører en skandaløs Udbytning af det arbejdende Folk. Det er de

Bankudbytter, de Aktieudbytter, som vi ser netop nu, et talende Vidnesbyrd om. En lille Kreds af handlende og industri-drivende svømmer ovenpaa og vil vedblivende gøre det, fordi der selv med den bedste Vilje ikke af Hensyn til en yderligere Prisstigning kan iværksættes den fornødne Importregulering og Rationering.

Kun en eneste Ting kan efter min Mening løse dette Problem paa en naturlig Maade — det kender vi af egen Erfaring, og det er Forholdene i en Række andre Lande Vidnesbyrd om —, og det er, at Vekselkurserne afstemmes under Hensyn til indre og ydre økonomiske Tilstande. Beslutter vi os da til at gaa den Vej, som Afsnit I i Forslaget anviser, da vil der med eet Slag — ogsaa i den Henseende er Udviklingen i andre Lande et talende Vidnesbyrd — blive Betingelser for en dybtgaaende Rentesenkning, og det er altsaa, hvad vort Lovforslags Afsnit II tilsigter.

Da der, som sagt, er hengaaet saa lang Tid, siden Forslaget første Gang blev forelagt, er det nødvendigt, hvis de Medlemmer, der endnu er til Stede her i Tinget, skal faa et Indtryk af, hvad det drejer sig om, at jeg siger et Par Ord ogsaa om dette Afsnit. Det er nødvendigt for at sprede lidt af den Taage, som Ministeren med sine sure Bemærkninger har sænket over Forslaget.

Gennemførelsen af en saadan almindelig lovbunden Rentesenkning kræver, at der af Staten stilles Midler til Raadighed, og det kan, som vi foreslaar i § 2, ske ved Hjælp af en Krisefond, der af Staten faar Skatkammerbeviser til Raadighed; disse Beviser deponeres saa i Nationalbanken, og Nationalbanken stiller Laan til Raadighed. Krisefondens Opgave er — det ses i § 5 — til Parikurs at opkøbe de den tilbudte 3 pCt.'s Kreditforeningsobligationer, der stammer fra nybevilgede Laan.

§ 6 indeholder Bestemmelser vedrørende den Fremgangsmaade, der skal iagttages med Hensyn til Opsigelse og Indfrielse af de nuværende højtforrentede Laan. Meningen med § 6 og § 7 er, at Obligations-ejerne skal aflevere deres Kasseobligationer til den Kurs, der blev noteret den 11. Juni 1938. Nu, da der er hengaaet saa lang Tid, vil det maaske være mere rimeligt at sætte den 31. December som Afleveringsdato; det er jo den Dato, man i Almindelighed regner med, naar Indkomster og Formuer gøres op til Skat.

§ 8 anser jeg for meget betydningsfuld, idet den giver Adgang til frivillig Kon-